

Bloom

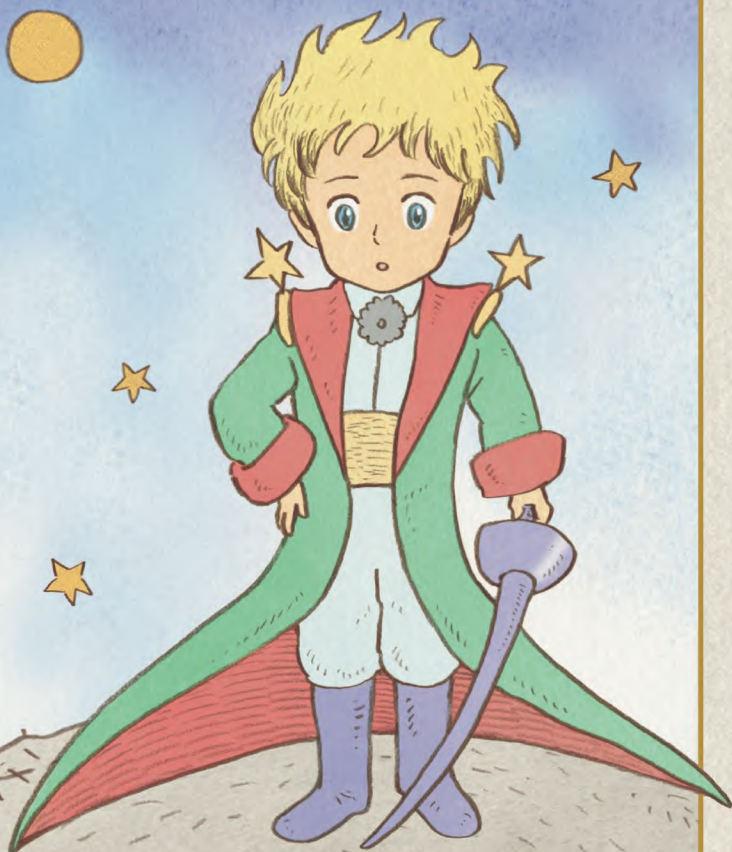
まんが星の王子さま

Le Petit Prince

เจ้าชายน้อย

องตวน เดอ แสงแต่็กซูเปรี

ฉบับมังงะ

เรียบเรียง ไคซาบุโระ โอคุโมโตะ ภาพ ยามาซึตะ โคเฮ
แปล วรวิธ สิงวรอาจ

Have a Booktiful Day!

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Le Petit Prince
まんが星の王子さま

เจ้าชายน้อย

เรียบเรียง โอคุโมโตะ โคซาบุโระ

ภาพประกอบ ยามาซึตะ โคเฮ

แปล วรพร สิงวรอาจ

ผู้เขียน

องตวน เดอ แซงแต็กซูเปรี

Antoine de Saint-Exupéry

(29 มิถุนายน ค.ศ. 1900 – 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1944)

เป็นนักเขียนและนักบินชาวฝรั่งเศส เกิดในครอบครัวชนชั้นสูง และใช้ชีวิตวัยเด็กในคฤหาสน์ (ซาโต) ในสมัยของแซงแต็กซูเปรีนั้น เครื่องบินเพิ่งถูกประดิษฐ์ขึ้นมาได้ไม่นาน เป็นเครื่องบินที่ขับเคลื่อนได้เร็ว แต่อันตรายและเกิดอุบัติเหตุบ่อย อย่างไรก็ตาม เครื่องบินชนิดนี้ได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดในเวลาต่อมา

ค.ศ. 1935 ในระหว่างเส้นทางบินระยะทางไกล เครื่องบินเกิดขัดข้อง เขาจึงต้องลงจอดฉุกเฉินกลางทะเลทรายซาฮารา แม้ว่าดูเหมือนจะสิ้นหวัง แต่ในที่สุดเขาก็รอดชีวิตกลับมายังกรุงไคโรได้ด้วยการเดินเท้าตลอด 3 วัน

เขาเขียนเรื่อง “เจ้าชายน้อย” โดยได้รับแรงบันดาลใจจากประสบการณ์เครื่องบินลงจอดฉุกเฉินกลางทะเลทรายในครั้งนั้น และแน่นอนว่าเป็นเรื่องราวชีวิตในสมัยเด็กของเขานั่นเอง ในช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาขับเครื่องบินออกจากฐานทัพนบนเกาะคอร์ซิกา แล้วหายสาบสูญไป หลังจากนั้นมีการค้นพบซากเครื่องบินลาดตระเวน P-38 Lightning ของเขาที่ชายฝั่งทะเลในเมืองมาร์เซย

คำว่า “โฮชิ โน โอจิซามะ (เจ้าชายน้อยแห่งดวงดาว)”

เป็นชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์อิวานามิ โชเน็น (จากต้นฉบับ Le Petit Prince)

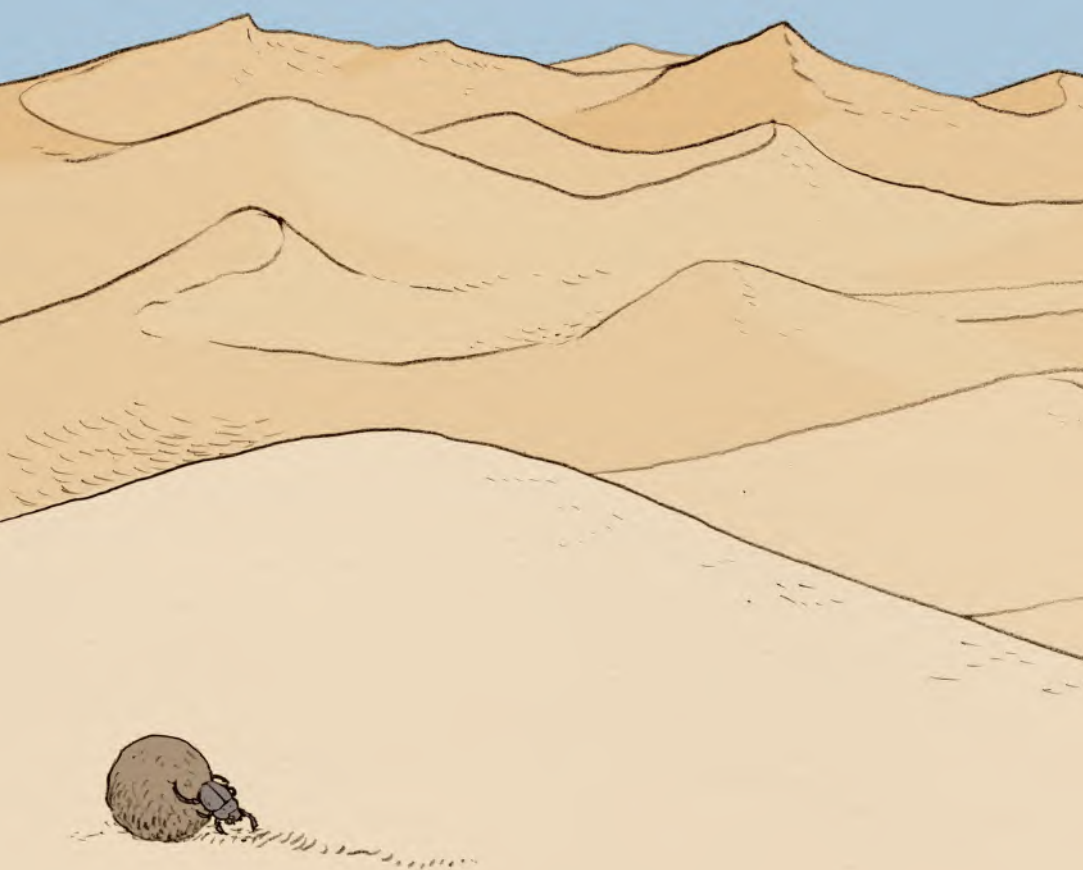
ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1963 (แปลโดยคุณโนโต อาโรว)

ผมเป็นนักบิน

ชื่อองตวน เดอ แซงเต็กซูเปรี

ชื่อยาวไปหน่อยสินะ จะเรียกว่าองตวนก็ได้ครับ

จริงๆ แล้วเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ 6 ปีที่ผ่านมา
เครื่องยนต์ของเครื่องบินที่ผมขับเกิดขัดข้อง
ทำให้ต้องลงจอดฉุกเฉินกลางทะเลทรายซาฮารา
ซึ่งน่าจะอยู่ห่างจากบ้านเรือนผู้คนประมาณ 1,000 ไมล์
และมีน้ำเหลือพอให้ดื่มได้แค่ 1 สัปดาห์เท่านั้น
อา... ทำยังไงดี...
เจอปัญหาใหญ่เข้าเสียแล้ว

ทำไมผมถึงทำงานที่อันตรายแบบนี้ล่ะ
อืม... ผมจะเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็แล้วกัน...

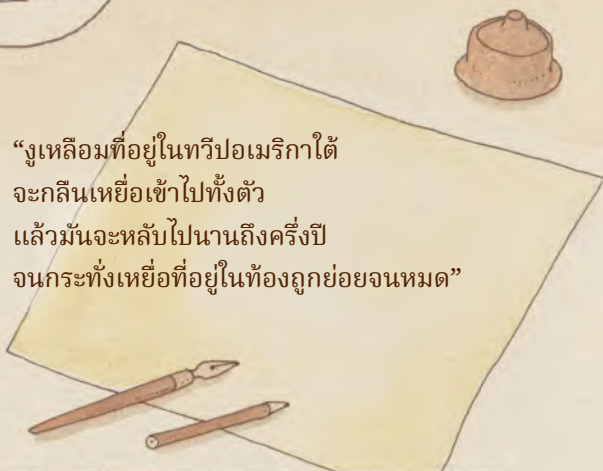

ตอนที่ผมอายุ 6 ขวบ
ผมเคยเห็นรูปยอดเยี่ยมรูปหนึ่ง
ในหนังสือเรื่อง “เรื่องจริงแห่ง
ธรรมชาติ” ในหนังสือเล่มนั้น
เขียนไว้ว่า

“งูเหลือมที่อยู่ในทวีปอเมริกาใต้
จะกลืนเหยื่อเข้าไปทั้งตัว
แล้วมันจะหลับไปนานถึงครึ่งปี
จนกระทั่งเหยื่อที่อยู่ในท้องถูกย่อยจนหมด”

ในป่าดงดิบ
มีสิ่งมีชีวิต
แปลกประหลาด
สินะ

ผมรู้สึก
ประทับใจมาก
ก็เลยลอง
วาดรูปนี้

ผมเอารูปนี้ให้ผู้ใหญ่ดู
เขาออกแบบนี้

เป็นไง น่ากลัวไหมครับ

ไม่เลย
หมวกนั้นน่ากลัวตรงไหน

ผมไม่ได้วาดรูปหมวกซะหน่อย
นี่คือรูปงูเหลือมขนาดใหญ่
ที่กลืนช้างเข้าไปต่างหาก
แต่พวกผู้ใหญ่มองไม่เห็น

ถ้าวาดรูปช้างในท้องงูเหลือมขนาดใหญ่
แบบนี้ ผู้ใหญ่ก็คงมองเห็น
ยุ่งยากซะมดที่ต้องวาดให้ละเอียด

แล้วพวกผู้ใหญ่พูดว่ายังไงนะเธอ

จะอยู่ในท้องงูเหลือม
หรืออยู่ข้างนอก
ก็ช่างเถอะ อย่าเสียเวลา
วาดรูปแบบนี้ ไปเรียนซะ
ถ้าไม่เรียนภาษาแม่ เลข
ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์
ก็ไม่มีทางเก่งหรอก!

คนเก่งคือ?

คนเก่งก็คือคนที่ทำเงินได้เยอะๆ
อยู่บ้านหลังใหญ่ และมีตำแหน่งดีๆ
ก็เลยวางท่าใหญ่โตได้
ทุกคนจะใส่ใจและเอาอกเอาใจ
ถ้าเป็นแบบนี้ก็จะรู้สึกดีใช่ไหมล่ะ...

เขาไม่ดูรูปของผมให้ดีๆ

เพราะเหตุนี้
ผมก็เลยเลิกวาดรูป
แล้วหันไปทำอีกสิ่ง
ที่ชอบ...

นั่นก็คือการเป็นนักบิน แล้ว
ขับเครื่องบินไปบนท้องฟ้าอย่างอิสระ

ผมได้เรียนการบังคับเครื่องบิน

ในตอนนั้นเครื่องบินเสียบ้างเป็นบางครั้ง

ถ้าซ่อมเองไม่ได้ก็ลำบาก และถ้าซ่อมไม่ถูกต้องก็อาจทำให้เครื่องบินตกได้
เครื่องบินลำนั้นใช้ขนของแบบตัวนั้นะ

ถ้าขนของโดยเรือหรือรถไฟต้องใช้เวลาหลายสัปดาห์ แต่เครื่องบินไปส่งของ
ยังที่ห่างไกลจากเส้นทางตั้ง 1 เดือนก็ใช้เวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมง สุดยอดใจใหม่ล่ะ...

ผมบินบนท้องฟ้าทั่วโลกมาแล้วนะ...

จะว่าไปแล้ว
เพราะเรียนภูมิศาสตร์
ผมก็เลยรู้ความแตกต่าง
ระหว่างรัฐแอริโซนา
กับประเทศจีน
ภูมิศาสตร์มีประโยชน์
จริงๆแฮะ

เมื่อผมโตเป็นผู้ใหญ่
ก็ได้รับจากใครหลายคนที่ยืนยันแข็ง

ผมให้พวกเขาดูรูปงูเหลือมที่กลืนช้างเข้าไป
แล้วลองถามว่าคิดยังไง

รู้ไหมว่า
นี่คืออะไร?

ผมอยากทดสอบดูว่าพวกเขาดูรูปนี้ออกจริงๆ หรือเปล่า
แต่คำตอบที่ได้ก็คือ

รูปหมวกสายตึ้นะ
มีอะไรเหรอ?

เอ่อ เปล่า
ไม่มีอะไร...

ตอนแรกผมตั้งใจจะเล่าเรื่องดาว
ป่าดงดิบ และงูเหลือมให้พวกเขาฟังต่อ
แต่ก็หยุดพูดเรื่องเหล่านี้ไว้
แล้วเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นที่น่าสนใจแทน
เช่น เนกไท เกมไพ่ กอล์ฟ และการเมือง
นั่นทำให้ผมเป็น “คนที่พูดรู้เรื่อง”
และคบคนทั่วไปได้

II

เพราะเหตุนี้ ผมเลยไม่เคยเจอเพื่อน
ที่พูดคุยเรื่องสำคัญจริงๆ ด้วยกันได้จากใจ
และใช้ชีวิตคนเดียวมาตลอด

แต่เมื่อ 6 ปีที่แล้ว
อย่างที่ผมบอกไปว่าเครื่องยนต์
เกิดขัดข้อง เครื่องบินก็เลย
ตกลงกลางทะเลทรายซาฮารา

นักบินมีแค่ผมคนเดียว
จะซ่อมได้ราบรื่นหรือเปล่านั้น

ผมต้องโดดเดี่ยว
อยู่กลางทะเลทราย

ถ้าไม่เดินไปอีก 1,000 ไมล์
ก็ไปไม่ถึงบ้านเรือนผู้คน

ถ้าซ่อมเครื่องยนต์ไม่ได้
จะอย่างไรดี
เหลือน้ำพอต้มได้
แค่สัปดาห์เดียว

ต้องคอยหาตายแน่...
ถ้าไม่ซ่อมเครื่องยนต์
ให้เสร็จเร็วๆ

พอดกกลางคืน ผมก็นอนคนเดียว
กลางทะเลทราย ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วย
ดวงดาวนั้นช่างสวยงามนัก!

บนท้องฟ้าดาวกะพริบ
ราวกับจะส่งเสียงกริ่ง กริ่ง
และมีดาวตกมากมาย...

นอนดูดาวนานแค่ไหน
ก็รู้สึกเบื่อเลย

ทั้งที่กลางวัน
แดดร้อนจ้า

แต่กลางคืน ทะเลทราย
กลับหนาวเหน็บ

แล้วผมก็ผล็อยหลับไปตอนไหนไม่รู้

แต่เมื่อถึงยามฟ้าสว่าง
ก็ได้ยินเสียงน่ารักแสนมหัศจรรย์

เอ่อ คือว่า...วาดรูปแกะ
ให้หน่อยได้ไหม?

เอ๊ะ?

ช่วยวาด
รูปแกะให้หน่อย
นะครับ...

ผมตกใจจนสะดุ้งโหยง
นั่นใครนะ ตกใจหมดเลย
กลางทะเลทรายแบบนี้
คิดว่าไม่มีคนอยู่เสียอีก...

เด็กผู้ชายที่ทำให้ผมลืมหืมตาตื่น
ยืนอยู่เพียงลำพัง

ไม่ว่าใครถ้าเจอสิ่งที่ประทับใจมาก
ก็ต้องตกตะลึงเป็นธรรมดา ผมก็เช่นกัน
ตอนนั้นผมไม่อาจปฏิเสธได้
และทำตามที่เด็กคนนั้นบอกโดยไม่รู้ตัว

ผมอยู่ห่างไกลจากบ้านเรือนผู้คน
ตั้ง 1,000 ไมล์ อาจจะตาย
ในสภาพนี้ก็ไม่ได้

เด็กคนนั้นไม่มีทีท่าว่าหลงทาง
อีกทั้งไม่มีอาการ
แบบคนที่เหนื่อยเจียนตาย

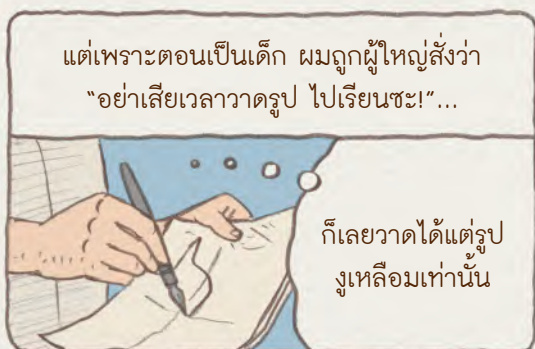
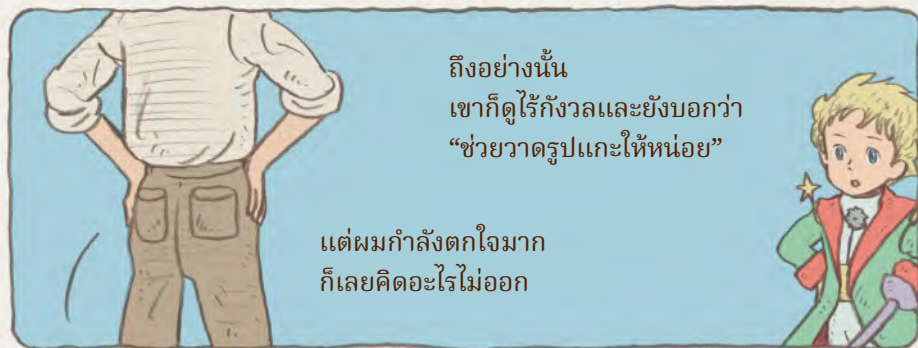
พอผมหายตกตะลึง
และลุกขึ้นยืนได้แล้ว
ก็ลองถามเด็กคนนั้นว่า

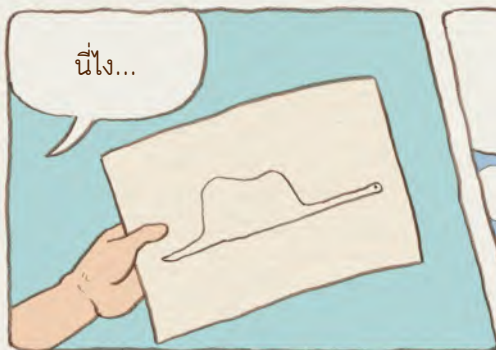

เธอมาทำอะไรที่นี่?

แล้วเด็กคนนั้นก็ค่อยๆ พุด
ราวกับว่ากำลังจะพุด
เรื่องสำคัญมาก

ผมชักหงุดหงิด
นี่ไม่ใช่เวลามานั่งวาดรูปนะ
ถ้าไม่รีบซ่อมเครื่องยนต์ก็จะต้องตายแน่ๆ

ผมอยากกระดาศใบเดิมทิ้ง
แล้ววาดรูปกล่องแบบลวกๆ

เฮ้ นี่ละ

แกะที่เธอต้องการ
อยู่ในกล่องนี้

